

“PEDRA” i “SORRA”

Una llegenda àrab explica que dos amics viatjaven junts pel desert. En una discussió un bufetejà l'altre. Aquest escrigué a la sorra: *Avui el meu millor amic m'ha bufetejat.*

Arribaren a un oasi. El que havia estat bufetejat caigué a l'aigua i, ofegant-se, fou Salvat pel seu company. Recuperat de l'espant, amb una navalla gravà en una pedra: *Avui el meu millor amic m'ha salvat la vida.*

Tot intrigat el seu amic li pregunta:

- *Per què, després de jo fer-te mal escrigueres a la sorra i ara en una pedra?*

Amb un somriure als llavis respongué :

- **Quan un gran ami cens ofèn hem d'escriure-ho a la sorra que el vent de l'oblit i el perdó l'esborrin. Quan, d'un gran amic rebem un gran do hem de gravar-ho en la pedra de la memòria del cor, on cap vent del món pugui esborrar-ho.**

Simon Estes, reconegut baix-baríton, net d'esclaus africans i ara catedràtic a la Universitat d'Iowa (EEUU), de pas per Barcelona explica a la Vanguardia com el seu pare morí per un error mèdic. L'autòpsia ho confirmà. La seva mare, analfabeta, li digué: *“No odiïs aquest metge pel que li ha fet al teu pare i al meu marit. No odiïs qui et fa mal, perquè si l'amargor se t'aconsegueix instal·lar al cor, et posaràs malalt”*. Simon afegeix que li va costar molt però va obeir. I ara, als seus 78 anys, afirma: *“L'amor és la força més gran que tenim, però el segueix l'odi molt de prop. Quan penso en el meu passat no m'ho puc creure, i tot gràcies que el meu pare i la meva mare em van ensenyar a estimar, a ser fort, a ser honrat i a continuar sent sempre humil”*.

Circulen expressions “políticament” correctes com: “qui la fa la paga”, “perdono però no oblidó”, “no es pot anar amb el cor a la mà”...,...

Quaresma ens sacseja invitant-nos a “ escriure a la sorra” quantitat de malentesos, prejudicis, cops baixos i ofenses que hem rebut. Amb qui haig de fer les paus? Em veig en cor de donar el primer pas?. Com n'és d'encoratjador saber que a pesar de les nostres “patinades”, infidelitats i debilitats Déu continua estimant-nos!

Quaresma ens sacseja invitant-nos a “gravar a la pedra” de la memòria del nostre cor” la quantitat de serveis i atencions que rebem constantment. Sorprenentment descobrirem com el nostre cor de pedra es converteix en cor de carn capaç d'estimar i ser estimat. El “picapedrer” Jesús afirma: *“Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien...pregueu pels qui us calumnien. Si algú et pega en una galta, para-li també l'altra... Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin. Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells qui els estimen! ...Estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents...Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare”*.(Lc.6,27-38)

“PIEDRA” Y “ARENA”

Una leyenda árabe cuenta que dos amigos viajaban juntos por el desierto. Tuvieron una discusión y uno abofeteó al otro. Éste escribió en la arena: *“Hoy mi mejor amigo me ha abofeteado”*.

Llegaron en un oasis. El que había sido abofeteado cayó al agua y, ahogándose, fue salvado por su compañero. Restablecido del susto, con una navaja gravó en una piedra: *“Hoy, mi mejor amigo me ha salvado la vida”*.

Intrigado su amigo le pregunta: *“¿Por qué, después de hacerte daño escribiste en la arena y ahora escribes en una piedra?”* Con una sonrisa en los labios le respondió: ***“Cuando un gran amigo nos ofende debemos escribirlo en la arena para que el viento del olvido y del perdón se encarguen de borrarlo. Cuando de un gran amigo recibimos un gran don debemos grabarlo en la piedra de la memoria del corazón, donde ningún viento del mundo podrá borrarlo”***.